

[K. Høveg Petersen.]

på grund af planlægningsrådets bredere sammensætning vil være tilfælde, hvor man ønsker en anden prioritering end den, der kommer fra forskningsrådenes budgetter, og så vil der fra planlægningsrådet komme indstillinger, bemærkninger, der viser en anden prioritering, og sådan må det vel være, for vi kan ikke regne med, at de besluttende myndigheder, de politiske myndigheder, træffer afgørelse direkte — de må nødvendigvis bygge på overvejelser foretaget af organer, der gennemgår disse ting i langvarige drøftelser — uden at der derfra foreligger indstillinger. Det er meget væsentligt, det, der er lagt op til, at der forelægges alternative løsninger.

Professor Niels Meyer siger i sin kommentar i Politiken i dag, at den største mangel ved forslaget er, at der ikke er gjort noget forsøg på at skabe en aktiv og levende vekselvirkning mellem Planlægningsrådet for Forskningen og politikerne. Vel, vi har et forskningsudvalg i folketinget, som især hr. Knud Bro omtalte; dette udvalg har de allerbedste hensigter om at knytte kontakt mellem forskere og tinget for at skabe bedre forståelse og større indsigt gennem institutionsbesøg, klubmøder osv., og det er alt sammen udmærket, og vi kan nå et stykke, men spørgsmålet er alligevel, om ikke det bliver nødvendigt at gå videre.

Jeg mener, at vi i udvalget bør overveje, hvordan vi bedre fra folketingets side kan følge med i, hvad der sker, og ikke blot følge med, men deltage mere aktivt. Det kunne f. eks. ske ved, at man i en særlig paragraf eller i betænkningen, som vi til sin tid skal skrive, fastslår, at folketinget gennem de fem, der af folketingets forskningsudvalg udpeges som kontaktpersoner, deltager i nogle af de principielle debatter, der føres i planlægningsrådet, således at man på den måde bliver kendt med prioriteringsproblematikken, og således at man over for forskerne kan fremføre de betragtninger, som man ønsker skal tages med ind i vurderingerne.

Jeg tror, det er rigtigt, at man får en sådan kanal skabt imellem folketinget og forskningen, ved hjælp af hvilken nye initiativer, der måtte udspringe af behov, som vi støder på i folketingets arbejde med samfundsudviklingen, kan føres frem. For forholdet er jo det, som hr. Auken var inde på, at vi gang på gang, når vi arbejder inden for det politiske liv, står over for opgaver og sammenhænge, hvor vi ønsker dybtgående undersøgelser, hvor vi føler os ret hjælpeløse, når vi skal søge at tage stilling til de længeregående perspektiver, og der er her tale om spørgsmål, der ikke kan klares i snævre, lukkede ekspertudvalg.

Vi har i den sidste tid gang på gang oplevet, at store problemer har rejst sig, hvor vi må erkende at vi har været uforberedt. Tag hele miljøspørgsmålet, forureningsproblemet, og også alle de spørgsmål, der i øvrigt knytter sig til miljøerne i bredere forstand, til alle de mellem menneskelige relationer, der er dybt påvirket af den teknologiske udvikling. Det er let at opremse en lang, lang række punkter, hvor vi må erkende at vi står famlende, hvor vi ikke har den fornødne støtte, og hvor vi altså må prøve på, om vi kan få et samspil i gang.

Der gøres i bemærkningerne opmærksom på det rimelige i at samle bestemmelserne om samtlige statslige forskningsråd i én lov, men det sker alligevel ikke, under hensyn til den indtrængende henstilling, som er kommet fra Danmarks teknisk-videnskabelige Forskningsråd og Statens teknisk-videnskabelige Fond. Man finder inden for disse institutioner, at der også i fremtiden bør være en særlig lovgivning for det teknisk-videnskabelige råd og fond.

Lad mig sige her, men vi kommer tilbage til det i udvalget, at jeg finder ikke den argumentation, der føres for det, meget overbevisende, men det er nu ikke det afgørende. Det afgørende for mig er, at vi i højere grad betragter det, der sker inden for den teknisk-videnskabelige forskning, i sammenhæng med de andre forskningsområder, for det er jo netop et af tidens store problemer,